

Skördetid

En fyra veckors semester hägrade som en grönskande oas. Tankarna kretsade kring att få skörda avkopplande dagar med mycket golf, välförtjänta soltimmar och salta dopp samt njutningsfyllda restaurangbesök på favoritkrogarna. Yngsta dottern och svärsonen hade kört ner bilen till lägenheten i Spanien, en resa på närmare 300 mil genom Europa. Ett stort leenden spred sig över ansiktet.

Ett gammalt barndomsminne for genom tankarna, en upplevelse i kyrkan tillsammans med bästa väninnan som vuxit upp i ett religiöst hem. Berättelsen handlade om sju svåra år med missväxt och elände. Sällan kommer en olycka ensam. Det hade jag fått uppleva, många gånger tidigare i livet. Nu var det makens knä som bråkade.

Efter några dagars smärta blev det en privat klinik som opererade knäet och tog bort all vätska.

— Vila, sa läkaren på knagglig engelska.

— Men golfen då, frågade jag. Vi skulle ju njuta av golf tillsammans.

Förtvivlan spred sig som en elchock till maken och oron steg snabbare än utomhusvärmen.

— Smärtstillande får duga, sa han med ett leende. Vi löser det! Klart vi ska njuta och spela golf. Och du vet ju att jag inte är så sugen på att bada, så det får du göra på egen hand.

Försäkringsbolaget vägrade ta hand om den kostbara räkningen och hänvisade till Försäkringskassan. Efter att ha hamnat som nummer 98 i telefonkön fick jag beskedet att fylla i en blankett som skulle skrivas ut och skickas in. När jag insåg att internet inte alltid fungerade nere i Spanien tänkte jag: "Skam den som ger sig! Hur fixar jag en utskrift utan hotell och skrivare?"

Ett nytt akut sjukhusbesök ledde till mer smärtstillande. Tredje gången blev det vårdcentralen, vars hårda bänkar påminde om små likkistor. Efter en timme i kö fick vi träffa en läkare som irriterat förklarade att hon inte var ortoped och hänvisade till sjukhuset där journalen fanns. En tid bokades – en månad senare.

Bekanta föreslog att mannen skulle dricka silvervatten. Efter viss tvekan gick han med på det, trots att han skämtsamt påstod att han kanske "levt guling" under natten. Inget grannklagomål hade dock inkommit. Ännu en tur till apoteket blev det för att inhandla liniment. Tur att denna "godisaffär" alltid hade öppet.

Golfveckan bjöd på tvetydliga resultat. Med 35 grader i skuggan fläktade det något i golfbilen, men svetten rann och badlakanen blev nödvändiga för att skydda mot brännsår. Efter några pustande golfrundor förkunnade TV:s väderleksrapport att kyligare luft, åska och regn var på väg. Gatorna i Spanien var inte kända för att dränera bort regnvatten. Ändå hoppades vi på en förbättring och bokade om rundorna.

Vi fick en minnesvärd upplevelse på ett årsmöte där fjorton besluts- punkter tog 4,5 timme. Alla belgare och fransmän krävde översättning eftersom engelskan inte dög. Alla pratade i mun på varandra. Mötes- ordföranden bad förgäves om respekt och tystnad. Jämförelsen med 1920-talets skördefester kändes passande – det var kaotiskt men smärtfritt jämfört med fjolårets möte, då hälften av deltagarna blev dyngraka.

Ett "hole in one" var kanske för mycket att hoppas på. I stället fick vår bil ett "hole" i avgasröret. Maken ryckte på axlarna och sa:

— Det löser sig!

Med det tog han på sig att rengöra taklampan – som raskt föll ner över honom och soffbordet i glas.